

Forfatter: Oehlenschläger, Adam

Titel: Helges Eventyr

Citation: Oehlenschläger, Adam: "Helges Eventyr", i Oehlenschläger, Adam: *Helge*, udg. af Søren Baggesen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1996, s. 33.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-oehl06-shoot-workid57296.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Helge

Helges Eventyr

34
35

Roeskilde bygges

Naar Tordnen rensed har med sine Skyer
Den qualme Luft, da blier den atter blaa.
De unge Blomsters Skiønhed sig fornyer,
Med dobbelt Rødme, paa bedugte Straae.
Sol klækker Skoven ud, og Freden Byer:
De Hænder, som i Kamp med Sværdet slaae,
Maae brænde Tegl, og hugge Bielker lige,
Hvis Borgen af sit Gruus igien skal stige.

Kong Hroar, blid og rolig af Naturen,
Skiøndt ung af Aar, er gammel paa Forstand.
Med Smerte seer han hisset Leiremuren
Tilintetgiort ved Issefiordens Rand.
Hans Mod opflammes ei ved Krigerluren;
Men Fædrelandet trænger til en Mand,
Som dyrker Kunst, som tænker hvor det giælder,
Som bygger atter op, hvad Kampen fælder.

Og medens Helges raske Hierte brænder
I Stavnen af den luegyldne Snekke;
Mens overalt, hvorhen sig Helten vender,
Hans blanke Vaaben seirende forskrække,
Bevæge hist sig tusind travle Hænder,
Og sætte Steen og Biælker snildt i Række;
Og mure Bygninger i lige Rader,
Med bredden Torv og rummelige Gader.

Den gamle *Mimer*, Hroars ædle Ven,
Har viist ham Stedet, hvor han skulde bygge;
Thi ofte gik den unge Konning hen
At spørge den guddommelige Skygge.
36 Der var en Brønd - den springer vist igien; -
Den sprang i Leireskovens dunkle Hygge;
Der sad den vise Gud ved Midnatstide,
Og lærte Hver, som giærne vilde vide.

Men Faae kun steeg derved; den stolte Thor
For Skoven stod, og vinkte dem tilbage.
De meente Kraft nødvendig var for Nor,
Og frygted her den skulde Skade tage;
Skiøndt Odin selv, fra Valhals Giæstebord,
Hver Aften kom, for Bægeret at smage;
De spotted' stolt dog Siælens Herredømme,
Og Styrken blev - en Ganger uden Tømme!

Hvor var det smukt at see den vise Gud,
Med iisgraat Skiæg, og klædt i Vadmelskaaben,
I Skoven; medens hist fra Skyens Brud
Den lyse Maane viste Himlen aaben;

Den unge Drot, i grønne Silkeskrud,
At søge Mimer, uden Skiold og Vaaben;
At see dem glade sig ved Hulen møde,
Og skilles først mod aarle Morgenrøde.

Søn, sagde Mimer, her ved disse Væld
Du reise skal Din By til Danmarks Ære.
Det flade Siælland eier intet Field,
Som Helteborgen kan i Skyen bære;
Men Kilder, Skov, og Fiord kan gjøre Skiæl,
For hvad Naturen ellers maa undvære.
Byg her din Stad! Og viid, i Tiden silde
Den gjemme skal dit Navn, som *Hroarskilde*.

Og naar alt længe Leireskovens Træer
Er vegne bort, for Plovens Agerfure;
Naar Fiorden halv er skinken til et Kiær
Og intet sees af dine gamle Mure;
37 Naar længst en anden By har reist sig, nær
Din siunkne Kongsgaard, dine Jomfrubure;
Skal dog med Taarn og Hal din Fiord begaves,
Og danske Kongers Liig skal der begraves!

Kong Helge segler dristig midlertid
Og breder ud sit Navn i Nordens Riger.
Som Ørnen høit i Luft han fører Strid,
Til Storm han kaster sine lette Stiger.
Da entres, medens Bølgen, høi og hvid,
Opskummer med de grumme Havets Piger;
Som fanger i et Næt, til Dødens Hvile,
De Liig, som styrte ned for Heltens Pile.

Og medens Helge glæder Asathor,
Saa skynder Jer I Tømmermænd, at lave
Et Badehuus ham ved den kiøle Fiord.
Jeg selv har plantet ham en Æblehave.
Did skal han vandre hen fra Giæstebord,
Og fryde sig ved Yduns modne Gave.
Der skal han nyde Livet, glemme Leire,
Og styrke Kræfterne til nye Seire.

Ung Helge drager hiem en Sommernat;
Mod Stranden langsomt Snekken Voven kløver.
Nu lad os komme bag paa Hroar brat,
Og faae ham til at troe det er en Røver!
Han sidder i sin Hytte hist forladt;
Og Agersmanden Kæmpens Hielp behøver.
Nu lad os ængste ham med vore Feider!
Saa taler hin, og sender først en Speider.

Forundret kommer Speideren tilbage:
Herr Konge! vi maa være draget feil.
Jeg ingen Leirehytter kan opdage;
Slet intet Gruus, ved Issefiordens Speil.
38 En Vold jeg saae sig rundt om Byen drage.
En By! Kom lad os heise vore Seil.
En Trolde har os forført i Midnatstunden;
Vi løbet er i Bretlands Them for *Lunden** .

Umuligt! raaber Helge; Herthedal
Er her; jeg skuer Issefiordens Vove.
I Skumringen jeg seer den store Sal
Af Fædrelandets hvalte Bøgeskove.
Og skulde nu den vidtberømte Hval
Sig ei fra Havet ind i Bugten vove?
Afsted! at undersøge Byens Volde.
Jeg gyser ei; og allermindst for Trolde.

Hvor stor var hans Forundring, da han stod
I Roskilds sikkre, rummelige Gader.
Da saae han, Freden kræver ogsaa Mod,
Og at der kæmpes kan foruden Plader!
Fra Isse han betragted ned til Fod
Den siældne Broder, som var Kampens Hader,
Men, som formaaede, mens *han* tappert fægted,
At virke det, som var hans Glavind nægtet.

Med Thor stod Asamimer paa en Sky.
Hin Kraftens Hammer holdt, han Viisdoms Bæger.
Da - raabte Mimer, vil først Løke flye,
Naar *disses* Kraft eet Kongebryst bevæger.
For meget! raabte Aukathor med Gny;
Før splintre skal mit Lyn de danske Eger.
Kun Odin Kraften blev med Viisdom givet.
Nei - smilte Mimer - dertil stræber Livet.

*
—
39

Havfruen besøger Konning Helge

Dagen er lang og Sommeren heed,
Snart Morgen paa Aften følger.
Konning Helge gaaer til sit Badehuus ned,
At qvæges i Havets Bølger.

Af Biælker bygt, i rindende Vand,
Det staaer ved Pæle betrygget.
Det vender mod Nord til klaren Strand,
Af Almetræer beskygget.

Et Sovekammer er Badet nær,
En Løibænk bredes derinde;
Det dunkle Kammer har grønligt Skiær;
Thi Løvet vogter for Vinde.

Konning Helge springer i Badet ud,
Han sig i Vandet forlystet;
Han ligner Ægir, den stærke Gud,
Naar Bølgen ham spiller om Brystet.

Her er for snevert, her er for trangt,
Han aabner den Brædeluge.
Derude Badet er mere langt,
Der skal mig Bølgerne sluge.

Han tumler sig, som den muntre Fisk,
Af Strømmen vugget og baaret;
Han er saa deilig, saa ung og frisk,
Og Sivet sig vikler i Haaret.

Hist Hyrdepigen bag Træet staaer
Og ud fra Buskene titter;
Stærkt hende Hiertet i Livet slaar,
Bag Løvets skiulende Gitter.

De Trælle vente med Dugen hvid,

Deri sig Konningen hyller.
Det er saa kiølt i den Aftentid,
Og Bølgen mod Pælene skyller.

Forlader mig nu, I Trælle to!
Jeg vil paa Bænken mig strække.
Der finder han snart en qvægsom Ro,
Paa Sivets flættede Dække.

Han slumrer ind ved Bølgernes Larm,
Saa sagte sig snige de Strømme.
Han støtter sit Hoved paa sin Arm,
Og smiler i Heltedrømme.

Ham synes at see Valkyrier tre,
Som ned fra Regnbuen stige;
Som krystet af den hvideste Snee,
Hver rosenfarvede Pige!

Den Ene med Sværd, den Anden med Stang,
Den Tredie med fiærede Pile.
De siunge Kongen en Heltesang,
Imens de kyssende smile.

Han strækker sin Arm saa kiærligøm,
At gribe Møen om Livet;
Da vaagner han af sin skønne Drøm -
Og ligger ene paa Sivet!

41

Men underligt i det nære Bad
Han hører Noget at klynke.
Han lytter - grunder - han veed ei hvad -
Og maa dog Klageren ynke.

Snart tykkes det ham, som var det Vind,
Der foer fra Havet i Røret.
Snart sælsomt det bevæger hans Sind,
Og klinger saa lystig i Øret.

Han aabner Døren af Granefiæl,
Hvor Røsten synes at stige;
Der skuer han paa den nedhamrede Pæl
En frysende Tiggerpige.

Hun sidder ved den aabnede Dør
Med Lokker, drivende, gule;
I Bølgen, bag de skummende Rør
De spæde Fødder sig skiule.

Om Livet en Kofte knapt sig slaaer;
Af Kuld han seer hende grue.
Hun er kun lidt over fiorten Aar,
Og fast som Barnet at skue.

Ak Herre! min Moder har mig forladt
I Badet, og mod min Villie;
Tillad mig at sove den eeneste Nat
I Kammeret paa din Tilie.

Ung Helge føler en sælsom Lyst,
De Blik i Hiertet sig bore;
Bag Koften knupper et Lilibrust
Og Øinene tindre saa store.

42

Og kom Du kun, mit vakre Barn!
Det blæser saa koldt derude. -
Om Haaret har hun et Fiskergarn,
Det ruller hun til en Pude.

Hun strækker sig paa det haarde Træ;
Det Konning Helge bedrøver.
Hvad gavner hende det lune Læ,
Naar jeg hende Leiет berøver?

Du hvile Dig ved min Side her!
Du kiender mit Helterygte;
Jeg lægger imellem os mit Sværd,
Saa har Du intet at frygte.

Nu smiler hun sødt i rolige Blund
Mens Barmen synker og hæves;
Ung Helge prøver at sove, som hun,
Men prøver det kun forgiæves.

Han Øiet tit over Axel skiød,
Stærkt funkled Helten i Lue:
Og kosted det end min visse Død,
Jeg maa dog Soversken skue.

Da vender han sig, og bliver vaer,
Med Arme svulmende hvide,
Den største Skiønhed Jorden har,
At slumre ved hans Side!

Den sorte Kofte sig meer ei snoer
Og Pigens Yndighed giemmer,
Et tyndt og flagrende Sølvemor
Indhyller de deiligste Lemmer.

43

Tre Timer virked som hele Aar:
Som Barn hun klynked paa Tilie;
Hun faldt i Søvn, som en Knup i Vaar,
Og vaagnede som en Lilie.

De Øine blaae som Kiærminder seer
Med smægtende Blik og Taarer.
Da kiender Helge sig selv ei meer -
Og Hexen Helten bedaarer!

Farvel, min allerkiæreste Ven!
Saa spotter hun ham, med Latter;
Idag et Aar jeg kommer igjen
Og bringer Dig her Din Datter!

Saa synger hun vildt, og reiser sig op,
Til Skæl forvandles de Klæder;
Og fælt hun bugter sin Slangekrop
Hen ad de fugtige Bræder.

Konning Helge griber med opbragt Sind
Sit Sværd, og hugger til Krybet;
Da saarer han kun den lette Vind, -
Og Havfruen dandser paa Dybet!

44

Vælter, I Kattegats skummende Bølger!
Havfruen dølger
Ikke sin Glæde.
Skum, o du Skibenes farlige Stræde!
Rør dig fra Grunden!
Hævnen er funden.

Lyd nu, o Sang, som skal Skioldungen haane,
Høit imod Skaane,
Høit imod Skagen.
Lindesnæs vise med Bølgernes Bragen,
At det fornemmer
Havfruens Stemmer.

Maane! som hist gennem Drivskyen skuer,
Lad dine Luer
Sælsomt med Glandsen
Lysne mig Brystet og lysne mig Svandsen.
Havfruen taler
Høit mellem Hvaler.

Stands nu din Flugt, gennem dæmrende Taage
Svævende Maage!
Sælhund paa Sandet,
Vælt dig fra Brændingen atter i Vandet!
Skynd Dig at prise
Havfruens Vise.

45

Frode! som offred til vældige Jetter,
Trolden forgiætter
Ikke sin Dyrker;
Dragen, som ruger paa Hævnen, sig styrker.
Trøst Dig, min Beiler!
Hævnen ei feiler.

Helge skal falde for rugende Drage!
Intet tilbage
Vorder af Ætten.
Listig skal Vellysten, blodig skal Trætten
Hævne Dig gode,
Jetternes Frode!

Aldrig i Niffelheim Loke foragter
Den, som ham slagter
Menneskesønner.
Herligt med Hævn han i Helvede lønner
Den, som for Fryden
Offred ham Dyden.

Helge skal spredes, som Avner for Vinden.
Listigt har Qvinden
Saaret hans Hierte;
Lysten, som hun ham i Armene lærte,
Vældig skal bruse,
Barmen ham knuse.

Hør nu, I Klipper, min frækkeste Latter:
Snart skal hans Datter
Hævne sin Moder.
Skulde skal myrde sin eneste Broder,
Ei skal I savne
Blod, mine Ravne!

46

Svulmer mod Asernes hvælvede Himmel,

Bølgernes Vrimmel!
Tonende røde
Flammende Nordlys nu Stierne møde.
Datteren fødes,
Broderen dødes!

Nu har jeg siunget Forbandelsen over
Skummende Vover,
Vellystens Bæger.
Hisset jeg skuer den lurende *Ægir*;
Nu vil jeg skiule
Mig i min Hule!

47

Ægir i Morgenrøden

I Bølger smaae!
Nu stille blaae
I kruse kun min Flade.
Let svæver *Njord*
Kun paa min Fiord;
Nu veeg hans Hustru *Skade*
Til Heklas Bierg,
Med Troid og Dværg,
Og fæle Hvirvelvinde.
Der sværmer nu i Nætter ni
Den frygtelige Qvinde;
Imedens svæver Snekken fri,
Som Fugl om Biergets Tinde.

Ei Døden grum
Bag falske Skum
Det kiække Hierte saarer;
Og spotter vaad
Med kolde Graad
De hede Kummerstaarer.
Hver Kiøl med lil,
Som Luftens Pii,
Nu giennem Voven render;
Mens Solen rød bag Bølgen staaer,
Og smukt i Vandet brænder;
Og Freia, fra de gyldne Haar,
Sin Dug til Jorden sender.

48

Ni Dage nu
Skal uden Gru
Kun skue Fredens Snekke;
Og ingen Krig
Og intet Liig
Min blanke Flade dække.
Nu Korn og Malt
Og Skind og Salt
Skal Kiøbmandskibet føre;
Nødtørftighedens Bøn paa Land
Skal Guderne bønhøre,
Og Ladningen til sikke Strand
Trygt over Bølgen kiøre.

Hist staaer Dit Slot
Min unge Drot!
Du sværmer vildt o Helge!
Du offred *Ran*
Heel mangen Dan;
Du vil ei Ægir vælge.
Du stolt af Sind
Med Blus paa Kind
Den milde Gud foragter;
Naar Stormen vælter Strømmen stærk
Du helst i Kampen slagter;
Men vogt Dig dog for Lokes Værk
Og for de onde Magter!

Din Broder Hro
Giør mig saa fro,
Ham mangler ikke Modet.
Han kraftig staaer
For Leiregaard,
Men helst han sparer Blodet.
49 Han er min Søn!
Hans Morgenbøn
Jeg faderligt maa love;
Han siger: Norge Rugen faaer
Fra Issefiordens Vove;
Skaan Jernet, som tilbagegaaer
For mine danske Plove!

Stolt risler jeg
Ad Bølgens Vei,
Høitsiddende paa Hvalen;
Med Perlekrands
I Morgenglands
Og skuer over Dalen.
Nu Siællands Kyst
Som er min Lyst
Jeg faderligt vil pleie.
Jeg jager Sild fra Grunden op
Til hvert et Fiskerleie;
Thi Siælland med sin Bøgetop
Er dog mit Yndlings-Eie!

De tre Mænd paa Sneen

Det var en silde Juleqvæl,
Det var saa koldt som paa Filefield.

De Giæster forlade Kongens Gaard,
Saa tankefuld ung Helge staaer:

Halvandet Aar nu vel henrandt,
Fra den Tid Hexen i Badet svandt.

Hun lovede mig det spæde Noer,
Jeg haaber hun holder ei sit Ord.

Dankonning skuer af Vinduet ud,
Da blandes Frostene med Regn og Slud.

Det fyger saa hvidt med store Fog,
Og Maanen dæmrer i Skyen dog.

Konning Helge skuer i Natten hen -
Han seer paa Sneen tre store Mænd.

Tregange reed de hans Huus forbi,
Alt over den snevre Gangerstie.

De vare blege, bestænkte med Blod,
Og Vinden i deres Kaaber stod.

En Hælhest rede de paa for sande;
Af blege Bene var Hestens Pande.

51

De hilste Kongen i dunkle Nat,
Og toge til deres brede Hat.

De vikled op det hvideste Liin,
Og toge deraf det sorte Skrin.

De rakte ham Skrinet i Fiskergarn:
Fru Tangkiær sender Dig her Dit Barn.

Konning Helge vilde de Ryttere svare, -
Da mærkte han først, de borte vare.

Han hørte Hesten, ved Fiorden i Skoven,
At sparke Isen med Hestehoven.

Han hørte dem plumpe ned i Fiord -
Han satte Skrinet saa bleg paa Bord.

Dankonning griber sin skarpe Kniv:
Det lidet Utyske skal miste sit Liv.

Han aabner Laaget med vreden Sind -
Da smilte Noret med Rosenkind.

I Haarene var Sivblomster smaae,
En Sølv mors Kiortel har Barnet paa.

Han kiændte sig selv i Datterens Træk,
Han Daggerten falde lod af Skræk.

Den Glut kan tale, den spørger huld:
Hvi vredes Du paa Din lille *Skuld*?

Min Moder boer i den Kongsgaard blaa,
Hun sender mig Guld og Perler saa smaae.

52

Men nu vil jeg boe i min Faders Slot,
Jeg veed det vel, Du est Danmarks Drot.

Konning Helge hører den spæde Lyd -
Hans Øine vædes med Faderfryd.

Han trykker Barnet til sit Bryst:
Nu kiænder jeg først den bedste Lyst.

Da smilte Glutten saa onskabsfuld:
Saa kiændes Du dog ved Din Datter Skuld?

Vi meente Du varst saa fornem nu,
At Fiskerpigerne glemte Du.

Hvor vil det ei min Moder fornøie,
Naar Taarer hun seer i min Faders Øie.

Ved Fiorden stod en forfalden Muur,
Der bygged Kongen et Jomfrubuur.

En Amme gav han det Barn saa spæd,
Hver Morgen det skreg og hver Aften græd.

Det agted ei Riis, det agted ei Hug;
Men hver Dag Glutten blev mere smuk.

Kun naar man den stivt i Øinene saae,
Da spilled saa lumsk det falske Graa.

Med Siv hun pynted sit sorte Haar,
Og leged siælden i Æblegaard;

Men hver en Aften, med Glæde stor,
Hun baded sig hist i Issefiord!

53

En Fugl siunger for Kongen

Nu Somren er atter tilbagevendt;
I Skoven tændt
Har Freia de knuppede Roser.
Konning Helge sidder i Skyggen bold,
Paa Væggen i Badet hænger hans Skiold,
Hans Hielm, hans Bryniehoser.

Han støtter sin Haand til de lokkede Haar,
Hans Hierte slaaer
Og Blodet ham blusser paa Kinden.
Han mindes Natten ved Tangkiærs Barm:
Hun knuged mig hæftigt, sødt i sin Arm,
Og svandt som Bladet for Vinden.

Hvi svegst Du, deilige Lilievand,
Din Drot i Dan?
Kun kort var min Glæde paa Jorden!
Nu sukker jeg hen mit unge Liv,
Min hele Fryd var et Blomstersiv,
Som smiler - og synker i Fiorden!

O vendte Du atter tilbage nu,
Vist uden Gru
Imøde jeg skulde Dig gange.
Naar kun for mig Du est Qvinde skiøn,
Hvad siger det siden Halfdans Søn,
Om Du i Havet er Slange?

Hvi lærte Du mig den korte Lyst
Ved Elskovs Bryst?
54 See, Skoven sig atter bekrandsrer!
Nu føler jeg kun den unge Vaar;
Mit Spyd bestøvet i Hallen staaer,
Og rustent hænger mit Pandser.

Da suser det i den Lindegreen.
Fra musgroet Steen

Ung Helge skiælvende springer.
Da smutter af Træets grønne Skiul
En toppet, søeblaaglindsende Fugl,
Med purpurfiærede Vinger.

Den sætter sig ved Kong Helges Fod
Med dristigt Mod,
Og siunger ved Kilden paa Randen:
I Skoven de myldrende Blomster staae,
I Verden utallige Piger jeg saae,
Og Een meer smuk end den Anden!

Hvi sukker Du for en Mø, som svandt,
Naar nok iblandt
Der er at vælge for Kløge?
Omfavn dem smilende paa Din Vei,
Deel deres Elskov, og græm Dig ei,
Naar bort de smutte som Snoge.

I Angelsaxen, der stander en Gaard,
I Ungdomsvaar
En Dronning hersker derinde.
Det maatte hver Ungersvend tilstaae,
At aldrig han end i Verden saae
Slig elskovvækkende Qvinde.

De store Lokker i gyldne Pragt
Om Halsen lagt
55 Ei Svanebrystet bedækker.
Den fulde Læbe med Vellyst leer;
Men naar man i hendes Øine seer,
Da Stolthedsblikket forskrækker.

Herr Konge! det var en Viv for Dig.
Og troest Du mig
At Olufs Hierte kan flamme.
Hun vil omfavne Dig sødt i Løn,
Naar hun erfarer Du est en Søn

Af Odins hellige Stamme.
Og agt Du ei hendes høie Mod.
Af Emblas Blod
Er hun saavel som en Anden.
Den vildeste Qvinde med Stang og med Sværd
Erkiænder tilsidst i den kiærlige Færd,

At hun bør adlyde Manden.
Saa synger den liden Fugl paa Qvist
Med megen List;
Den unge Konge maa studse.
Den hopper langs med de skiulende Træer,
Og springer ud i det sivede Kiær

Som æddersvulmende Tudse.
Men Kongen grunder paa hvad den sang,
Ei hen engang
Til Kiæret hans Øie den følger.
Han tænker paa Fruen i Saxenland;
Og næste Morgen bestiger han
Et Skib paa de glidende Bølger.

Den velforgyldte Drage løb i de Bølger blaa
Til Saxenland mod Borgen. Da skued Helge staae
I Vinduet deroppe heel mangan deilig Maard.
Herlig speiltes i Vandet den stolte Kongegaard.

Da spurgte Helge Konning Reigin sin gode Mand:
Kiænder Du de Piger, som staae paa Borgens Rand?
I herlige Klæder de vise dristigt Mod,
Og tælle vore Kæmper paa den speilklare Flod.

Da svared Reigin Kæmpe: Nu skalt Du sige mig,
Ædle Herre Konning, og hvilken lyster Dig
Af disse tydske Qvinder i de sneehvide Liin?
Da svared Helge: Seer Du hin ædle Jomfru fiin?

Med store Øienlaage hun skuer dristigt ned,
Og herligt svulmer Dugen over Svanebarmen bred.
Hun er saa smal i Midie, hun er til Maade lang,
Jeg vædder det var hende, som Fuglen mig besang.

Da svared Reigin Kæmpe: Der giættede Du sandt!
Som Maanen mellem Stierne hun straalte iblandt
De guldbelokte Piger; thi Dronningen Du seer.
Da tænkte ungen Helge paa Tangkiær ei meer!

Nu bød den ædle Dronning de unge Piger gaae
Fra Vindvet og ei saa nysgierrige staae;
Ei give paa de Giæster i Kongeskibet Agt.
Hvad Dronningen da talde, det blev dem siden sagt.

57

Den luegyldne Snekke da løb paa hviden Sand.
Helge den heel Dristige da førte paa Land
Sin kulsorte Ganger, som reist var over Sø.
Det saae fra hendes Vindve den kongelige Mø.

Hans Sadel var stenet og Sadelbuen smal,
Op rede da de Kæmper til Dronningens Hal.
I Sadelen hang Bielder af klaren Guld saa rød,
Hans Lokker ham fra Hielmen over Skuldrene flød.

Med Spyd, som vare blanke, med velslebne Sværd,
Da nærmed sig til Borgen Skioldungens Hær;
Med stærke Jernsporer, med Skarlagenskind;
Det skued Dronning Oluf, saa tankefuld i Sind.

De Snekken lod i Fiorden uden Vogter staae,
Kongeborgens Taarne saa vældige de saae.
Den Kongsgaard var bygget ved Floden paa det Næs,
Af ædle Marmelstene, saa grøn som et Græs.

Da aabned sig de Porte, da Kongen kom derhen.
Dem imøde løbe de staalklædte Mænd;
Modtoges deres Giæster, alt som de kunde bedst:
Nu flyer os Eders Vaaben, Eders Skiold, Eders Hest!

Da sagde Reigin Kæmpe: Dem vogte vi vel selv!
Sværdet kan man bruge paa Land saavel som Elv.
Giensvarte Ridder Alrik: Det er en gammel Skik,
At aldrig Nogen væbnet i Kongeborgen gik.

Da spændte Konning Helge sin Glavind strax fra Belte.
Ugiærne gjorde ligesaa de andre Dannerhelte.
De mumled: Uden Vaaben og Skiold er fremmed Mand,
Hvad Biørn er uden Klo, og hvad Ulv uden Tand.

58

I Dronningens Hal der stod den Kæmperad;
Med Ædilstene Oluf paa Kongstolen sad!
Rubin om smekkre Midie, og over Barmen fuld
Silken den hin grønne med Plader af Guld.

Paa hendes lokte Hoved en takket Krone stod;
Kinden var som Roser, og Læben var som Blod.
De Øine ligned Himlen, som Skyen dækker halv.
Hvor den Jomfru skued, der Heltene skialv.

Da bødes Konning Helge til Velkomst en Drik,
Ud i Fægtergaarden da Kæmperne gik.
Den granvoxne Skioldmø bandt Rem om hviden Arm,
Da stod igjen de Piger i Vindvernes Karm.

Hun raabte: Konning Helge, fra Danmarkis Øe,
Og vilst Du Dysten prøve med den vaabenklædte Mø?
Ifald Du Spillet vinder, da vorder jeg Din Viv;
Men, dersom Oluf seirer, det koster Helges Liv.

Helge Leirekonning til Oluf svarde Ja.
Ind i Fægterkredsen bragte man da
I guldslagne Skeder to frygtelige Sværd.
Eja! da begyndte den heel lystige Færd.

Hun greb om Sværdefæstet med sin sneehvide Haand,
I Øinene da funkled Valkyriernes Aand.
Men Dannerkongen bødte for Hugget med sit Skiold,
Han agted ei at dræbe den Jomfru, saa bold.

De stærke Hug paa Hielmen i Borgegaarden lød.
Funken fløi fra Staalet, men intet Blod der flød.
Ha, raabte Dronning Oluf jeg seirer vist, giv Tid!
Ja, svared Konning Helge, men ei i denne Strid!

59

Hun hæved sin Glavind, den blinkede med Harm;
Da greb Skioldungen vakkert omkring Skioldmøens Arm,
Afvristed hende Sværdet, i Luften hen det foer -
Da kasted han med Lethed den Jomfru paa Jord.

En dobbelt Purpurrødme da hendes Kinder fik.
Vildt skuled under Laaget de stolte Jomfrublik.
Men snart med Smil paa Læben fra Græsset op hun steeg:
Nu skynder Eder Piger! Binder Krandsen af Eeg.

Men først dog, Herre Konge, vi Dysten prøve maae
Hvo af os kan Stenen længst i Luften slaae.
Hun hented den med Liste, hun hen i Græsset sprang,
De blanke Vaabenklæder ved Steenkastet klang.

Helge den heel Dristige den største Steen da tog,
Han lagde sig tilbage, mod Himlen han slog.
Man saae den aldrig mere; den hvidsled med en Lyd -
Den fløi, som seent i Høsten, en Trækfugl til Syd!

Da mældte med stor Liste den unge Dronning saa:
Du har mig overvundet; det bør jeg Dig tilstaae;
Men hvis Du mig vil løse Herr Konge fra mit Ord,
Jeg skiænker Dig med Stene den kosteligste Giord.

En Krone med Rubiner den skalt Du ogsaa faae.
En Skioldmø kan saalidet som Ægteviv bestaae.
Naar Sommerfuglen parres, da maa den snarlig døe,
Kun Knuppen eier Styrke, men Blomsten gaaer i Frø.

Jeg ønsker at forblive hvad nitten Aar jeg var;

Thi lad os drikke Vinen af de guldslagne Kar.
Jeg giæster Dig som Dronning, men ikke som Din Viv!
Nei, svared Helge, derfor jeg voved ei mit Liv.

60

Jeg kiænder Dine Tanker: først Hinden er saa sky;
Den spræller og vil hurtig fra Jægeren flye;
Men snart han den dog tæmmer, den rolig gaaer i Baand
Og æder sine Krummer af Jægerens Haand.

Da Oluf nu vel mærkte hvor stor hans Elskov var,
Da rødmed hun med Taushed og skiænked i de Kar.
Det Vildsvinehoved paa Bordet kom paa Stund,
Med Egeløv i Øret, og med Blommer i sin Mund.

Da spilled de Jægere, som Brugen var paa Jagt,
Ad Døren ind de treen i den sommergrønne Dragt.
Da skar den ædle Marskalk med Kniven i det Sviin,
Eja, da sprudled i Bægeret den Viin.

Heel svarligt blev da drukket, saa Sved paa Panden sprak.
Af Elskov var alt Helge beruset før han drak.
Han saae i hendes Øie, han lued som et Blod,
Han trykte hendes Haand, hendes Knæ, hendes Fod.

Nu sank den unge Beiler i Jomfruens Arm,
Dybt Munden han begravet i den sneehvide Barm;
Der kiølte han sin Læbe, der hvilte han sin Kind,
Der vugged ham de Bolstre saa listeligt ind.

Og hør Du nu min Tærne! og bring i Hallen strax
Fra Buret mig min bedste, min blinkende Sax.
Saa klipped hun hans Lokker, hans lange Hovedhaar.
Ud bares da de Kæmper fra Dronningens Gaard.

Man bragte dem paa Skibet, alt paa det kolde Dæk;
Men Helge Konning snørte man i en Lædersæk.
Hans Isse de bestrøge med det kulsorte Beeg,
Den næste Dag han vaagned, da blev han rød og bleg.

61

Han stirred uden Mæle, han taled ei et Ord;
Han speilte sit Hoved i den speilklare Fiord;
Da nikked han saa langsomt, da blev ham Panden rød,
Og Taaren ham, saa bitter, over Læberne flød.

Afsted nu mine Kæmper! Afsted mine Mænd!
Jeg haaber næste Sommer vi giæstes her igien;
Med hundrede Skibe, med titusind Sværd.
Jeg mærker Oluf elsker den drabelige Færd.

Hun vugged mig i Søvnne, med Hævnens glade Harm,
Forrædersken, den Kloge, paa sin sneehvide Barm.
Jeg siger Eder, Kæmper, at snart til Helges Lyst
Skal Skibet hende vugge paa Bølgernes Bryst.

Saa heised han sit Anker og løb til Øresund.
Den skiældækte Havfru sig hæved fra Grund;
Hun strakte høit sin Nakke, hun efter Skibet saae,
Da svulmed og da sortnede de Bølger blaae.

Hun loe en Skoggerlatter; det over Havet gialt,
Saa Maagerne forfærdet paa Bugene nedfaldt.
Da styrted mangan Søemand fortumlet overbord,
Men kraftig styred Helge det knagende Roer.

Han sad som Hler Ægir i luegyldne Stavn;
Han undgik hvert Skiær og løb hurtig i sin Havn.
Han kunde tæmme Havet, og Klipper og Vind,
Kun ikke sit eget hevngierrige Sind!

62

Skulde dandser for sin Fader i Roskilde

Konning Helge lander i Issefiord;
Ung Skulde dandser paa Tillie.
Han kaster sin Glavind saa bleg paa Bord.
Til Hævn kun stunder hans Villie.

Han sidder paa Bænk med Jarler ti,
De Trælle Miøden ombære.
Thor give den Fest var snart forbi!
Hvad er en Fest uden Ære?

Konning Helge vandrer i Maaneskin;
Ung Skulde dandser paa Tillie.
Han drager sit Sværd af det brune Skind.
Og halshugger Rose med Lilie.

Ham synes at skue kun Spot og Had
I Blomstens svulmende Bæger.
Han harmes over det Rosenblad,
Som lefler i Vinden og leger.

Kong Helge grubler ved Nat og ved Dag;
Ung Skulde dandser paa Tillie.
O hvor dog Manden er mat og svag,
Som qvæles af Qvindernes Villie!

I hente mig Skuld min Datterlil,
Fra Jomfrueburet i Skoven.
Hun svæver saa let ved det Strængespil,
Som Bladet svæver paa Voven.

63

Ung Skulde kommer. Saa listig grum
Hun smiler, mens Øiet brænder.
Saa hvide som Havets hvideste Skum
Er Armene, Brystet og Hænder.

Hun har saa liden, saa deilig en Fod,
Som noget Øie vil skue.
For sælsomt-smidige Ledemod
Maa næsten Konningen grue.

Ved Sækkepibens og Trommens Lyd
Ung Skulde dandser paa Tillie;
Men liden kun er Faderens Fryd,
Skiøndt Datteren lyder hans Villie.

Ung Skulde knæler ved Faderens Fod,
For sig med Miøden at lædske.
Han skiænker hende den Drik saa god;
Hun rækker af Guld ham en Æske.

Dronning Olufs Billed paa Laaget staaer,

Han aabner Æsken bevæget -
En Lok han seer af sit eget Haar
Tæt sammenklinet med Beget.

Da drager han ud sit Sværd i Harm,
Og hugger efter sin Datter;
Men Skulde griber om Konningens Arm
Og synger yndigt med Latter:

Min Fader, Sværdet i Balgen slut!
Hvi harmes I over den Hulde?
Hvad Oluf i Saxen har forbrudt,
Hvi skal det hævnnes paa Skulde?

64

En Helt kan være saa stor, saa stor,
Dog trænger Lyset til Skyggen.
Han elskes af Odin, elskes af Thor;
Men Freia vender ham Ryggen.

Han hugger Pandsret itu med Lyst,
Naar han sin Fiende forfølger;
Men saares selv af et Liliebryst,
Som altfor nøgent ham bølger.

Saa siunger den Glut med spodske Ord,
Mens alt hun dandser paa Tilie.
Konning Helge stirrer saa stivt til Jord,
Og blegner saa hvid som en Lilie.

Nu ved den evige Thor i Sky,
Snart skalst min Datter Du finde,
At den, som Heltene tvang at flye,
Ei viger feig for en Qvinde.

Jeg mindes Fuglen paa Lindeqvist,
Jeg mindes de herlige Sange!
Med Magten ei, med snedige List
Man Nattergalen skal fange.

65

Helges og Hroars Afskeed

HELGE

Stedse sidder her Du rolig
Under Egetræets Skygge.
Broder! vilst Du evig bygge?
Graven blier din sidste Bolig.
Du est ung endnu og vakker;
Riid dog eengang under Øe,
Fæst Du Dig saa væn en Mø.
Mens paa Havet Helge flakker.

HROAR

Helge flakker om paa Hav!
Vil da Helge evig flakke
Paa den luegyldne Smakke?
Bølgen blier din sidste Grav.

Daarligt Du bebreider mig;
Hvorfor har da Du ei Dronning?
Du est Danmarks ældste Konning,
Ætten stamme bør fra Dig.

HELGE

Det er ikke skeet som sagt.
Ofte har alt Freias Kerte
Tændt i Flammer dette Hierte;
Helge kiender Freias Magt.
Men i hendes Frugt jeg fandt
Fæle Nastronds Orme nage;
Bitterheden blev tilbage,
Og den korte Sødme svandt.

66

HROAR

Ilden funkler i Dit Øie,
Blegghed hviler paa Din Kind!

HELGE

Snart det kan igien sig føie,
Helge blusser fro i Sind.
Han er syg - maa læges først.

HROAR

Hvilken Sygdom kan det være?

HELGE

Saaret brænder i hans Ære,
Hævnen er hans Febertørst.

HROAR

Oluf trodser paa sit Slot.

HELGE

Stille, Broder! Stille, stille!

HROAR

Stolte Dronning.

HELGE

Skønne Frille!
Alt endnu kan vorde godt.

HROAR

Siig, hvad svulmer i Din Barm?
Sælsomt Du paa Jorden stirrer;
Øiet funkler, Læben dirrer -

HELGE

Hører Du den muntre Larm?

67

HROAR

Dine Helte gaae ombord;
Hundred skønne stolte Snekker
Med de hvide Seil bedækker
Fladen af min Issefiord.

HELGE

Det var Fugle, som Du saae;
Fugle, som paa hvide Vinger
Sommeren til Saxen bringer
Over alle Bølger blaae.
Reden venter hist paa Væg! -

HROAR

Kommer Du da snart tilbage?

HELGE

Ja! naar først min vrede Drage
Ud har ruget sine Æg.

68

Helge seiler atter til Saxland

Saa foer han fra sin Broders Favn,
Da Roret ret var stillet.
Han stod i den forgyldte Stavn,
Som det udskaarne Billed.

Han mæled ei, han aad og drak
Kun som den syge Qvinde.
Han skiændte paa den sene Smak,
Og paa de svage Vinde.

Hvor kommer det, at Snekken gaaer
Saa langsomt nu og dovner,
Da Vinden dog fra Norden staaer,
Og Silkeseglet bovner?

De Kæmper stilled Skiold ved Skiold
Ved Rellingen saa blanke.
Smukt lued den forgyldte Vold,
Med Buler og med Hanke.

Da Vinden hørte næsten op,
Med Aarerne man leged.
Den frygtelige Ædderkop
Saa langsomt sig bevæged.

Da listeligt Fru Tangkiær loe,
Hun fulgte med fra Havnen.
Som Muslinger paa Kiølen groe
Hun klyngte sig til Stavnen.

69

Hun gjorde Veien tung og lang
For Kongen at forhaane;
Men høit paa Dækket Helte sang
Ved Nattens klare Maane:

KÆMPERNE

Ungerne vide
Hvad Biørnen maa lide;
Kløerne voxer, dem lyster at stride.
Munter, Herr Konge! munter, fat Mod!
Snart er Forsmædelsen sonet med Blod.

HELGE

Listigt vi komme, som Freia til Jetten.
Ikke forglemme vi Skioldungaætten.
Stene paa Barmen,
Hamren i Armen -
Ha hvilken Fest!

KÆMPERNE

Odin skal sadle sin Ottefods-Hest!

HELGE

Ingen vi dræbe,
Svagt kun vi saare.
Kysse kun vil jeg forbittrede Læbe.
Blod skal ei flyde; men brændende Taare!

KÆMPERNE

Taarer kun flyde?
Lidet da vist har Din Hævn at betyde,
Dannemarks Drot.

HELGE

Husk vore Fiender
Ere kun Qvinder!
Mindes at Spotten bør hævnnes med Spot!
70

KÆMPERNE

Ha hvilken Fest!

HELGE

Men Ørnen kun truer
Høgen, og ei de uskyldige Duer!
Hellig os være
Pigernes Ære.
Hende kun henter den luende Drage.

KÆMPERNE

Nu har vi lidet af Veien tilbage;
Hisset vi see,
Taarnene tre.
Spirene blinke.

HELGE

Heimdals Haner fra Spirene vinke.
Skoven skal skiule
Snekkerne gule.
Rask nu paa Land!
Skyder de vuggende Skuder i Sand!

71

Helges List

Da nu de Kæmper stode
Bag Skovens dunkle Green,
Hvor hvide Bølger toede
Den nøgne Klippesteen;
Hvor Birken nærvæd Bøgen
Med sine Grene hang,
Og hvor de hørte Giøgen,
Mens Nattergalen sang;

Da sagde Konning Helge:
Af tvende haarde Kaar
Det blideste vi vælge,
Som Helten vel anstaaer.
Jeg seiled over Vandet

Med Kæmper og med Mod;
Men jeg vil skaane Landet,
Og jeg vil spare Blod.

Vi vil ei overfalde
De Saxer her med List,
Men Dronningen udkalde
Til Fuglesang paa Qvist.
Lumsk i det sidste Stevne
Forraaded hun sin Ven -
Og ene vil jeg hævne
Mig kosteligt igjen!

Ifald det skulde giælde,
Og lykkes det ei her,
Da kommer I med Vælde,
Med Fakler og med Sværd.
72 Men nødig denne Slange
I Buret maatte døe;
Min Hu staaer til at fange
Heel levende den Mø.

Derfor, I Kæmper, skiuler
Jer denne korte Frist
I disse dybe Huler.
Vor Flaade dækkes hist.
Den skiules af de Grene,
Saa langt fra Borg og Byer.
Nu vil jeg gaae allene
Paa mine Eventyr.

Derpaa med beget Kofte,
Med lange hvide Brog,
Som end man seer saa ofte
En Søemand paa sit Tog;
Kun med et gyldent Belte
Og med sit blanke Sværd,
Den høie Drot for Helte
Var rustet til sin Færd.

Paa Skulderen han lagde
Med Guld og Sølv en Sæk.
Derpaa Farvel han sagde,
Og svandt bag Skovens Hæk.
Kun nogle raske Skytter
I Smug han følge lod.
To lave Fiskerhytter
ed Muslingstranden stod.

Den gamle Fisker skikked
Sig til en Morgendræt;
Han spiled ud, han flikked
Med Kork og Bly sit Næt.
73 Hans Qvinde stod ved Vandet
Og angled alt en Stund;
Og Baaden laae paa Sandet
Mod Himlen med sin Bund.

Den danske Konge vidste:
Hvor Folk ved Havet boe,
Er Fiskeren den Sidste,
Som ei er Kongen troe.
Han elsker Fædrelandet,
Saa tarvelig som arm,
Han hærder sig paa Vandet,
Og Faren gjør ham varm.

Den unge Danmarks Konning
Grov Sækken ned i Muld;
Han vidste, Saxers Dronning
Heel gierrig var paa Guld.
Han vidste, det var Loven,
Saa her som overalt,
At hvad man fandt i Skoven,
Til Kongeskatten faldt.

Han lod som ei han mærked
At Fiskeren ham saae.
Han lagde Haand paa Værket
Og grov i dunkle Vraa.
Han sagde til den Ene,
Der fulgte ham, som Ven:
Reigin! Bag disse Stene
Den stiaeles ei igien.

Hvad skader det, at Havet
Inat med Storm og Skræk
Mit Fartøi har begravet?
Jeg redded dog min Sæk.
74 Vel femten Pund af Guldet,
Og vel af Sølv et ti.
Det glemmes under Muldet,
Og Faren er forbi!

Ei længer her jeg tøver,
Til Dannemark jeg gaaer.
En tapper Havets Røver
Sit Søemandskab forstaaer.
Et Skib jeg ruster atter
Og gaaer i Ledingsfærd.
Og Tydskeren mig skatter
Af Angst for mine Sværd.

Derpaa han bort sig vender,
Og Vej mod Skoven tog.
Forbaust i sine Hænder
Den gamle Fisker slog.
Han sagde: Hør min Qvinde,
Saaest Du den Røver hist,
Der dybt i Skoven inde?
Ja, svared hun, forvist!

Der gaaer han med sin Spade!
Men saae han, her vi stod,
Vort Liv vi maatte lade;
Han saared os til Blod.
Hvad? raabte Gubben, saare?
(I det han slap sit Næt,
Og greb sin Fiskeraare)
Man saares ei saa let!

Men nu jeg ufortøvet
Gaaer til min Dronning hen.
Thi Skatten under Løvet
Hun hæve skal igien.
75 Jeg hører at hun jager
Alt hist bag Krat og Torn;
Thi høit fra Skoven brager
Det raske Jægerhorn.

Jagten

Fiskeren den gamle da skyndte did sig op,
Hvor Hornets Toner mægtige lød ud fra Skovens Top.
Hvor Dronning Oluf jaged, alt som hun kunde bedst,
I grønne Jægertrøie paa den sneehvide Hest.

Hun havde først sig badet i kiøligsalte Sø.
Stolt speilte sig i Vandet den herlige Mø;
Saae hvor de trinde Lemmer som Olie Draaben skiød,
Mens Vandet over Skuldrene fra Haarene nedflød.

Da hørte hun i Sivet en gammel Svane sang;
Hun kiendte vel dens Stemme, det lød saa mangan Gang:
Nu skynd Dig, Fru Dronning! i friske Skiønheds Glands,
At fælde Hiorten brune, bag Skovenes Krands!

Jeg lover Dig en Glæde, som aldrig Du har smagt,
Jeg lover Dig den bedste, den ønskeligste Jagt.
Da skyndte sig Fru Oluf, sit Haar hun flætte lod,
I Dugen tørte Pigerne den sneehvide Fod.

Paa hendes trinde Lænder blev Silkebrogen ført,
De Kløverblads Støvler over Anklerne snørt;
Derover svulmed Benet saa deiligt og saa rundt;
Da blussed hende Kinderne med Blodet saa sundt.

Et tunget Skiørt til Knæet de lette Folder slog,
En Hat af Fløil hin sorte hun paa sit Hoved tog.
De tre violblaa Fiære høit gynged paa den Hat;
Staalbuler over Brystet med Stene besat.

77

Et Kastespyd hun hæved saa blinkende, saa langt;
Et lidet Sværd ved Siden, saa bredt og saa blankt;
Hun sad som en Valkyrie med Blikket høit og stolt,
Og Brystet under Bulerne for Elskov saa koldt.

Nu blæste den Jæger i gyldenblanke Luur;
Da ilte Jægerskaren fra Dronningens Buur.
Det hørte Hiorten brune, han løb i Skoven ind,
Han snøfted med sin Næse, han stille sig for Vind.

Saa raadvild nu i Skoven han springer om og flakker;
Paa Ryggen tilbage han lagde sine Takker,
For ei i Krattets Grene at hænge viklet fast;
Da standsed Sækkepiben den Hiort i sin Hast.

Han lytted, han dvæled, han elsked denne Lyd.
Oluf paa sin Ganger fremstyrthed med sit Spyd.
Da sprang han med en Lethed over Grøften breed;
Hans Takker giennem Buskene sig raslende sleed.

Da giøde Hundekoblet, da lød det Jægerhorn,
Hiorten man forfulgte giennem Krat, giennem Torn.
Med Spydet strakt i Luften var Oluf forud,
Da frygted Skovens Konge det dræbende Skud.

Han smutted giennem Busken, hun fulgte ham saa snart,
Hun ændsed saa lidet den heel vovelige Fart.
Da ganske sig forvilled den kongelige Mø,
Hun stod ved Fiskerhytten - og Hiorten sprang i Søe.

Fiskeren den gamle da nærmed sig paa Strand.

Dybt hilste sin Dronning den ærlige Mand.
Hun sagde: Gamle Fisker! hvad standser Du mig? Gaae!
Derude svømmer Hiorten i Bølgerne blaae!

Den gamle Fisker neied for Oluf dybt sig ned,
Han sagde: Mange Hiorte Du vist i Skoven veed;
78 Men Sølv et hin hvide, med klaren Guld saa rød,
Deraf kun giemmer Jorden saa lidet i sit Skiød.

Da steeg den stolte Dronning af Gangeren brat;
Hende lysted at fange den herlige Skat.
Hun vandred hen til Brinken med den sneehvide Mand.
Da traadte Konning Helge fra Busken paa Stand.

Med sine raske Skytter han Kreds om hende slog,
Ved Liliehaanden listelig den Jomfru han tog.
Han sagde: Fru Oluf! her giemte jeg min Skat,
Og Jomfruen skal blive hos Helten inat.

Da Oluf Helge skued, da blev hun rød og hvid;
Da skiælved hende Læberne, hun talde bønlig blid:
Velkommen Herre Konge! mit Spøg Du mig tilgiv!
I Aften paa min Kongsgaard jeg vorde vil Din Viv.

I Aften paa Din Kongsgaard min Viv Du vorder ei.
Jeg fører Dig paa Skibet, paa Bølgernes Vei.
Hvad ei Du vilde give, det tager jeg mig der.
Og frygt Du kun intet, skøn Jomfru saa skiær!

Jeg rager ei Dit Hoved jeg klipper ei Dit Haar.
Jeg hylde vil Din Skiønhed, Din blomstrende Vaar.
Saa lod han hende føre paa Skibet ud i Hast,
De Ungersvende smilte med den herlige Last.

Tre Uger beholdt han paa Dragen der den Mø,
Saa agted han sig atter til Dannemarks Øe.
I Jollen hin lille, paa Stranden mellem Siv
De efterlod den unge, fortvivlede Viv!

Oluf paa Strandbredden

Min Ære svandt, min Skiændsel blev tilbage.
Mat er min Klage!
Jeg fandt det Skam at være Ægtemage,
Nu er jeg mindre;
Og bittert Harmen raser i mit Indre.

Hvin, fæle Nat! Skiul Sky paa Himlens Bue
Din Maanes Lue!
Jeg blues ved mit usle Selv at skue.
Sval - sval med Vinden
O Niord! det Blod, som brænder mig paa Kinden.

En Valmukrands her skiælvende jeg flætter;
Paa Haaret sætter,
At jeg min Sorg, min Skam, mit Liv forgiætter,
At Dødens Slummer
Maa løse den Fortvivlede fra Kummer.

Slug Storm, hans Skib! Kast Bølgerne paa Dække!

Nedstyrt hans Snekke!
Lad Havets Orme den i Dybet trække.
Lad et Uhyre
Sin Hunger paa hans lumske Hierte styre!

O Jordens Liv! bedragelige Giøglen!
Men her er Nøglen
Til Dødens Port, som redder mig fra Øglen,
Der Hiertet suger.
Min blanke Daggert sidste Gang jeg bruger.

80

Nys blomstred jeg med Jomfru-Kongekrone
Paa Saxens Throne;
Nu hvirvler Haaret om den blege Kone;
Om Helges Frille.
Stærkt stormer hendes Bryst i Nattens Stille.

Farvel, I Kæmper! som saa gjerne løde
Hvad Eder bøde
De stolte Blik, som nu med Feber gløde.
Farvel I Haller!
Nu bygges skal mit Slot af Muslingskaller!

Farvel, I Piger! som saa huldt hver Morgen
Paa Taarneborgen
Udsmykte mig; nu smykker blegt mig Sorgen.
Mig Mørket skiuler,
Og Hel nedraaber mig til sine Huler.

Men Olufs Liig skal Solen aldrig finde.
Den knuste Qvinde
Skal ud med Flodens stærke Bølger rinde;
Hvor evigt ene
Beenraden vikles i Steenplantens Grene!

81

Oluf kommer til Havfruen

Saa hæved hun sit blanke Staal
Den blege Nattens Qvinde:
Nu har min Smerte naaet sit Maal,
Og nu skal Blodet rinde.
Det røde Blod i dunkle Vand!
Jeg styrter fra den bratte Strand.
En dobbelt Død forsøder:
Jeg drukner og jeg bløder.

Saa hæved hun sin Arm i Hast -
Da holdt en useet Finger
Det skarpe Jern i Luften fast,
Stærkt sused Nattens Vinger.
Da slap hun det, med Smil paa Kind,
Og sprang i biegen Maaneskin,
Saa flagrende med Svæven,
I Bølgen uden Bæven.

Nu lukker Jer I Øine til!
Nu Døden sig forbarme!

Saa endtes Livets korte Spil,
Og al min bittre Harmel -
Da sank hun ned - og sank - og sank.
Hver Favn blev Bølgen mere blank;
De sorte Nattens Vover
Som Himlen ovenover.

Og synkende, som giennem Luft
Paa Skyen en Gudinde,
Hun mærkte snart en Blomsterduft,
Som bragtes af de Vinde.
82 Og Sivet var ei længer vaadt;
Og deilig, af Krystal et Slot
Stod høit med sine Haller,
Bedækt med Perleskaller.

Et andet Liv, en anden Aand
Hernede hersked. Muren
Var ikke bygt af Kunstens Haand,
Men dannet af Naturen.
To Hvaler holdt ved Porten Vagt;
Men Dagens Lys var mere svagt.
Mørkt saae hun Himlen blaane,
Og Solen var en Maane.

De Blomsters Duft var ei saa sød,
Som Hist, ved Sommertide.
Ei Rosen her var nær saa rød,
Men Lilier mere hvide.
De strakte sig i Maaneskiær
Med Bægerne, som Palmetræer.
Da løb ved deres Rødder
Det Vildt; men uden Fødder.

Hun saae en Havfru paa en Hai
At jage Skovens Fiske.
De toge giennem Luften Vei,
Saa svævende, saa friske.
Men ilende med lette Slør
Hun traf dem med et Spyd af Rør;
Da blev med Skum hun kronet,
Og Sneglehornet toned.

Velkommen Oluf, i min Lund!
Velkommen i min Stue.
Saa smilte med en venlig Mund
Den stolte Havets Frue.
83 Tolv Maaneder bliv her hos mig,
Saa skal jeg atter sende Dig
Til dine Saxer stærke;
Vor List skal Ingen mærke.

Imidlertid jeg vil paa Land
For Dig Dit Folk velsigne;
Og ganske, som to Draaber Vand,
Vi skal hinanden ligne.
Du hersker dybt paa Havets Bund;
Jeg hersker høit i Bøgelund.
Du skalst dit Foster føde,
Men ei for Staalet bløde.

Man troer Du Dig forvildet har
Bag Skovens Egestammer.
Du est de Saxer dyrebar;
Og Heltens Hierte flammer.
Jeg ta'er Din Skikkelse, Dit Navn,
Og Ingen mærker Olufs Savn. -

Naar født Du har Din Datter
Da est Du Dronning atter.

Hvad der er skeet, det veed kun vi,
Derom skal Ingen brumme.
Din Sørgetid er snart forbi,
Og mine Fisk er stumme.
Jeg fordrer for min Hjelp saa god,
Kun at Du hader Helges Blod,
Og at Du efter Evne
Dig frygteligt vilst hævne!

Det svor hun høit; og Tangkiær foer
Til Søens Overflade.
Men Oluf blev, hvor Tanget groer
Med sine lange Blade.
84 Hun blegned som den hvide Væg;
Thi fæle Mænd med sorte Skiæg,
Og nedentil som Fisken,
Opvartede ved Disken.

De bragte hende Mad med Svig,
Som hentet var fra Landet;
Men selv de aad de Dødes Liig,
Som drukned var i Vandet.
En Midienat, da Stormen lød,
En Datter laae i hendes Skiød;
Den blev i Bølgen badet,
Og af sin Moder hadet.

Af Havmænd hun den døbe lod,
I Muslingkongesalen.
De døbte den med lunkent Blod,
Som tappet var af Hvalen.
De vugged den ved lodne Favn
Og raabte: Siig os Barnets Navn?
Hun skreeg med knyttet Næve:
»Yrsa! saa heed min Tæve!«

Tolv Maaneder forginge snart,
Saa kom den Havfru atter.
Til Stranden bragte hun med Fart
Fru Oluf med sin Datter.
Den gamle Fisker vidste kun
Hvad hændet var i dunkle Lund.
Han maatte Eden sige,
Og tog den lille Pige.

I Skoven han opdrog det Barn,
Som om hun var hans eget.
Med Angel og med Fiskergarn
Saa lysteligt hun leged.
85 Hun planted i sin Urtegaard,
Og blomstred som en Knup i Vaar,
Saa mangen deilig Sommer.
Men - Hævnens Time kommer!